

La clau

És molt conegut el gust del president **Mas** per les metàfores marineres. El seu relat dels últims anys al capdavant de la Generalitat és el d'un viatge mitològic per aigües procel·loses, amb les mans aferades al timó i els peus fermes a terra, per esquivar les temibles onades i les envestides dels monstres de les profunditats. Però en el repertori del líder convergent hi faltava una de les dites en castellà més populars d'origen naval. Un aforisme al qual es va agafar dimarts el cap d'ERC per rebutjar la llista única que proposa el president per a unes eleccions plebiscitàries. **Oriol Junqueras** no s'ha deixat arrossegar pels cants de sirena –una altra llegenda marina– que li arriben des de Palau i ha contestat

'Que cada palo aguante su vela'

JUANCHO
Dumall
DIRECTOR
ADJUNT

això: *que cada palo aguante su vela.*

Ho va fer, això sí, amb les formes envellutades de docte professor universitari i amb la seva cara de monjo benedictí d'El nom de la rosa. No

podia ser d'una altra manera. En la pugna entre **Junqueras** i **Mas** per no quedar com a traïdors a la causa en aquest moment crític, qualsevol error de comunicació pot resultar letal. Per això s'ha d'embolicar amb cel·lofana el que en realitat és una sorda batalla pel poder.

Mas proposa la llista única i la dissolució de les sigles partidistes per evitar un possible *sorpasso* d'Esquerra i alleugerir el pes que suposa portar a la motxilla de CiU els casos de **Pujol** i **Millet**. Però vesteix la seva proposta d'una ben travada argumentació sobre l'impacte internacional del triomf d'una candidatura unitària per la independència. I **Junqueras** opta per les llistes separades amb el propòsit que Esquerra Republicana es converteixi en la

primera força parlamentària de Catalunya. No obstant, el líder republicà no pot presentar la seva alternativa com un cop de porta a la unitat, sinó com l'expressió pluralista d'un independentisme en què caben totes les tendències ideològiques.

La pilota a la teulada

La pilota torna a estar a la teulada del president. A ell li correspon allargar la legislatura o convocar unes eleccions amb llistes separades de resultat incert. I que, com diu el refrany –aquesta vegada en el seu apartat celestial–, que sigui el que Déu vulgui.

@JuanchoDumall

La roda

Mas i Junqueras

El punt de contacte que tenen el nou sobiranisme a Catalunya i Podem a Espanya és que signifiquen una impugació de les estructures de poder consolidades a l'Estat espanyol en els darrers 35 anys. No es pot entendre la lògica i el significat de tots dos moviments sense interpretar el corrent de fons de descontentament social que els impulsa.

En el cas de del moviment independentista català, es combinen dues motivacions que es barregen de formes molt diverses: la necessitat d'aprofundiment democràtic en la lluita contra la pobresa o la corrupció, i un distanciament profund del nacionalisme espanyol i de la seva apropiació de l'Estat.

El debat entre els dos dirigents resulta necessari per a un acord obligat

El corrent central del catalanisme ja ha assumit la convicció que només la creació d'un Estat català permetrà disposar del mínim de sobirania econòmica, política i cultural per garantir la continuïtat del projecte nacional català. I, també, que la ruptura democràtica que significa la creació del nou Estat ofereix una oportunitat única per definir unes noves prioritats polítiques més connectades amb les necessitats de la població. És a dir, el moviment sobiranista és democràtic en el sentit més genuí i etimològic: poder del poble. Comporta, doncs, un cert desplaçament de poder i d'hegemonia política i cultural de les elits a les classes populars.

Davant d'aquesta situació, les posicions d'**Artur Mas** i **Oriol Junqueras** responen més a una lectura no plenament coincident de la societat catalana d'avui que a raons personals o de partit. En virtut d'això, la diferència més rellevant està centrada en el caràcter només plebiscitari o també constituent de les eleccions avançades, i en la centralitat o no del debat sobre l'Estat del benestar i la qualitat democràtica. És un debat necessari per a un acord obligat. ≡

ELS DIJOURS, ECONOMIA

Bones notícies per al 2015

No hem sortit de la crisi, però l'economia es recupera i ho seguirà fent l'any que ve

ANTÓN
Costas

Mavanço una mica, però com que aquest és el meu últim article de l'any en aquesta pàgina, penso que és bon moment per fer un balanç de l'any que se'n va i anticipar què ens pot portar el 2015.

En primer lloc, el 2014 ens deixa més bon record del que havien augurat els pronòstics. Així, el molt influent setmanari econòmic *The Economist*, en el seu *The World in 2014* d'octubre del 2013 pronosticava que l'economia espanyola tornaria a caure en la recessió. La realitat ha estat més positiva. L'economia tancarà l'any amb un creixement de l'1,4%. I amb creació neta d'ocupació per primera vegada des de l'inici de la crisi. No n'hi ha per llançar les campanes al vol, però és el millor comportament de les economies de la zona euro.

A més a més, han canviat els *animal spirits*, les percepcions. De ser vista com «el malalt d'Europa», ha passat a ser exemple de canvi a la Unió Europea i els fòrums econòmics internacionals. Possiblement, no sigui ni una cosa ni l'altra. Però, en tot cas, el fet és que l'economia espanyola ha fet un rebot el 2014.

LA QÜESTIÓ ara és veure si es tracta d'un rebot que es mantindrà el 2015 i anys següents o si és el que el meu mestre **Fabián Estapé** anomenava «el rebot del gat mort». Amb

aquesta expressió feia referència al fet que una economia que ha estat caient durant anys, quan xoca contra terra rebota com li passaria a un gat que caigués d'un edifici molt alt. Però s'ha de veure si aquest rebot és l'efecte d'inèrcia del xoc o és perquè el gat en realitat està viu. Les dades que tenim apunten que la recuperació econòmica del 2014 es mantindrà el 2015, amb taxes de creixement pròximes al 2%, i que molt probablement es mantindrà els pròxims tres o quatre anys.

Per oferir aquest pronòstic relativament optimista em baso en dues fonts. En un informe que acaba de publicar la consultora espanyola Arcano, que els últims anys l'ha encertat amb els seus pronòstics. I en l'opinió de **Josep Lluís Bonet**, que com a president de la Fira de Barcelona i de Freixenet té un bon observatori del que està passant en l'àmbit del món empresarial.

En el seu informe de novembre, Arcano sosté que l'economia espanyola creixerà i crearà llocs de treball el 2014 i els anys següents per sobre del que diuen els experts. Els factors d'aquest creixement seran tres. Primer, la recuperació del sector constructor i immobiliari, més ràpida del que s'espera. Segon, la tornada del del crèdit bancari i no banca-

LEONARD BEARD

El creixement per si mateix no rescatarà les persones que fa anys que estan aturades

ri, que passarà del *ni hi és ni se l'espera* a *l'hi és i s'accelera*. I, tercer, la continuïtat de les exportacions espanyoles, que ja representen més d'un terç del PIB, percentatge superior al dels Estats Units, Itàlia, el Regne Unit o França.

A aquests factors interns se n'hi afegiran altres d'externs: la caiguda del preu del petroli, la depreciació de l'euro, els nous estímuls mone-

taris del Banc Central Europeu i la política fiscal, que per primera vegada des del 2009 deixarà de contraure el PIB.

A aquestes dades, **Bonet**, en una conferència que va fer dimarts al Cercle d'Economia, n'hi va afegir dues més. La primera, el canvi d'actitud i mentalitat de les empreses. La segona, que les crisis empenyen a la internacionalització. Les empreses que exporten més del 50% de la seva producció ho van començar a fer en la crisi del 1992. Les que exporten més del 25% ho van fer en la crisi de les *puntcom* d'inicis d'aquest segle. I les que exporten el 8% ho han començat a fer amb aquesta crisi i aniran millorant. Com es veu, d'un gran mal en pot sortir un gran bé. Es tracta de fer de la necessitat virtut.

NO OBTANT, no tot ha estat bo el 2014. De fet, convé anar amb compte amb les respostes. ¿Hi ha recuperació econòmica? Sí. ¿Hem sortit de la crisi? En absolut. De la crisi solament se'n sortirà quan la desocupació hagi baixat a nivells tolerables i els ingressos de les famílies s'hagin recuperat.

No obstant, encara que la recuperació continuï, el creixement per si sol no rescatarà les persones que des de fa anys estan a l'atur. Per aconseguir-ho el que s'ha de fer és desenvolupar programes i polítiques específiques d'ocupació. Aquesta és la tasca prioritària. Però almenys la recuperació de l'activitat i l'ocupació és una bona notícia que ens deixa el 2014. Ara les principals incerteses per a la continuïtat de la tendència vénen de la política. Esperem que no ho espatlli. ≡

Catedràtic d'Economia (UB).